

בתי המשפט

פ [REDACTED]		בית משפט השלום רמלה	
20/09/2001		בפני:	כב' השופטת טאובר רחל
תאריך:			

בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה

זיו

ע"י ב"כ עו"ד

נגד

נאשם/ת

1. [REDACTED] - בעצמו

2. [REDACTED] - בעצמו

3. [REDACTED] - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד עו"ד מנדלמן שחר

נוכחים:

הכרעת דין

החלטתי לזכות הנאשמים מחמת הספק שנתעורר בי לאחר שמיעת הראיות בתיק ואלה נימוקי

הזיכוי:

הנאשמים [REDACTED] אב ושני בניו מואשמים כי ביום 10/12/98 בשעה 19:00 או בסמוך לכך על רקע סכסוך כספי סביב תיקון טלוויזיה תקפו בצוותא חדא יחד עם שנים אחרים את המתלונן [REDACTED] בחנותו, בכך שהפילו אותו לרצפה בעטו בו בגבו בבטנו ובשפתיו וגרמו לו חבלה של ממש שהתבטאה בנפיחות ובפצע מדמדם בשפתיים.

נאשם 3 מואשם כי בהמשך לאותן נסיבות איים שלא כדין על המתלונן בכך שאמר לו: "יא בן זונה כוס אמא שלך, אני עוד אזיין אותך" וזאת בכוונה להפחידו ולהקניטו.

וכן איים נאשם 1 על המתלונן באומרו כי ישרפו לו את החנות ויהרגו אותו והוא ואביו ימותו.

כמו-כן מואשמים הנאשמים כי השליכו לרצפה מוצרי חשמל שונים שהיו בחנות ושברו חלק מהם.

לנאשמים מיוחסות עבירות לפי הוראות החיקוק כדלקמן:

1. תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות – עבירה לפי ס' 380 + 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977;
2. היזק בזדון – עבירה לפי ס' 452 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977;
3. איומים – עבירה לפי ס' 192 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (לנאשמים 1 ו-3).

הנאשמים באמצעות בא כוחם עו"ד מנדלמן שחר כפרו באשמה.

התביעה מבקשת מביהמ"ש להרשיע הנאשמים על סמך עדות המתלונן [REDACTED] ואביו [REDACTED] כשעדויותיהם לא נתמכו בתעודה רפואית וגם הרקע לסכסוך לא נתמך במסמך כלשהו, קבלה, רישום מכתב התראה וכד'.

לאחר ששמעתי עדות המתלונן ואביו נתעורר בי ספק האם האירוע התרחש כפי שספרו בעדותם או שהמתלונן ([REDACTED]) בהתנהגותו ובתגובותיו הוא שיצר את התרחשות האירוע באופן שלא ניתן היה למנוע אותו או להפסיקו.

ספק זה התעורר מלכתחילה שכן אינני יכולה להתעלם מהעובדה כי בכתב האישום שהוגש בתיק זה ביום 4/08/99 היה המתלונן [REDACTED] נאשם בתגרה במקום ציבורי ובכתב האישום המתוקן הפך מנאשם למתלונן.

אין מחלוקת בין הצדדים כי [REDACTED] חנות לתיקון מכשירי חשמל ברח' [REDACTED] וכי לחנות נמסרה לתיקון טלוויזיה.

המחלוקת מתבטאת בכך שלטענת המתלונן אדם בשם [REDACTED] מסר שנתיים לפני תאריך העבירה 10/12/98 מכשיר טלוויזיה 20 אינץ', 3 רדיו טייפים של רכב ו- 2 מגברים רבי עוצמה של רכב לתיקון.

לא ברור למי התכוון המתלונן [REDACTED] באומרו חיים אוחיון.

כמו-כן לפי גירסת הנאשמים וגירסת מוסר הטלוויזיה [REDACTED] נמסרה לתיקון רק טלוויזיה ולא מכשירים אחרים.

כמו-כן הטלוויזיה נמסרה כחודשיים עד 5 חודשים לפני תאריך העבירה ולא כשנתיים לפני כן.

הייתי מצפה מבעל חנות לנהל רישומים של מכשירים לתיקון שהוא מקבל ורישום על הפעולות שביצע כדי לבסס גירסתו.

מאחר ואין כל רישום הרי שמתעורר ספק באשר לשאלה מתי ניתנה הטלוויזיה לתיקון, מה מחיר התיקון, האם ניתנו גם מכשירים אחרים לתיקון והאם שולם כסף בעבור תיקון המכשירים או שהטלוויזיה היוותה ערבון כספי בעבור תיקון אחר לפי גירסת המתלונן.

המתלונן העיד בפני כי פנה למשפחת [REDACTED] לאב והגיע למושב בו המשפחה מתגוררת (הוא לא זכר את שם המושב) והאב הבטיח כי יבוא ויקח את מכשיר הטלוויזיה אולם חלפה כחצי שנה ואיש לא בא לקחת את הטלוויזיה.

שוב פעם נסע המתלונן למושב מצליח ואני מצטטת מעמ' 23, שורות 6-8 לפרוטוקול: "**שוב** אביו אמר מחר-מחרתיים שהוא יבוא, הסברתי לו שאם תוך שבוע אתה לא בא אני מוכר את הטלוויזיה כדי שיכסה חלק מעלויות התיקון".

הנאשמים מכחישים כי המתלונן היה בביתם והתריע בפניהם כי ימכור הטלוויזיה אם לא יבואו לשלם.

הנאשמים מכחישים שחלפו כשנתיים.

לטענתם הם שהתעניינו כל מס' חודשים וכל כמה שבועות מדוע הטלוויזיה לא תוקנה ונאמר להם שחסר חלק והטלוויזיה תתוקן בהקדם.

הנקודה שאינה שנויה במחלוקת היא שהמתלונן סנדורי מאיר מכר את הטלוויזיה.

אין ספק כי לא הובאה כל ראיה בכתב שאכן המתלונן הודיע למשפחת [REDACTED] על מכירת הטלוויזיה, תאריך המכירה, למי מכר וכמה כסף קיבל מהמכירה.

הגם שהתנהגותו של המתלונן מעוררת תמיהות.

אין מחלוקת כי כל התנהגות אלימה גם בעקבות מכירת הטלוויזיה מהווה עבירה שכן אין זו הדרך לפתור בעיות וסכסוך כלכלי.

אולם נתעורר בי ספק לאחר שמיעת הראיות מי החל בביצוע עבירת אלימות פיסית בעת המפגש בחנותו של [REDACTED].

המתלונן אומר כי קודם אוים והוזהר ע"י [REDACTED] (לא ברור מי זה חיים): "שישרוף את המקום ויהרוג אותי, קילל אותי בנוכחות אבי והלך מהמקום" (ראה עמודים 22-23, שורות 26 ו- 1 לפרוטוקול).

וביום 10/12/98 בשעה 19:00 הגיע הבחור ביחד עם 5 חברה ביניהם אביו, בשם [REDACTED] (ראה עמ' 23, שורה 16 לפרוטוקול).

עפ"י עדות המתלונן אמרו הבחורים שהגיעו כי יקחו את כל המכשירים מהמקום. נוצר בלאגן, הרוחות התלהטו, התחילו דחיפות אחד בשני ו- 5-6 חברה בעטו במתלונן (ראה עמ' 23, שורות 22-19 לפרוטוקול).

אביו של המתלונן [REDACTED] טוען כי נכנסו 6-7 בחורים כמעט ולא דיברו וכי לא שמע ולא ראה שהיה ויכוח כי לא היתה אפשרות להגיד משהו: "הם נכנסו וישר מכות".

גירסה זו עומדת בניגוד לגירסת המתלונן [REDACTED] שהאב [REDACTED] נכנס ראשון בקללות ובאיומים ואמר שיקחו את כל המכשירים במקום.

תמוה בעיני מדוע המתלונן לא ניגש למשטרה להתלונן על הנאשמים אשר איימו עליו קודם לכן ומדוע הוא "רגיל לזה שמאיימים עליו שישרפו לו את החנות" כפי שהעיד בעמ' 25, שורה 17 לפרוטוקול).

גם המתלונן טוען: "התחילו דחיפות אחד בשני".

משמע, בהחלט יתכן שהמתלונן דחף ראשון את הנאשם [REDACTED] וגירסת שלושת הנאשמים נכונה.

מעיון בהודעותיהם של הנאשמים במשטרה עולה כי הנאשמים טענו שהמתלונן [REDACTED] הוא זה שלקח כיסא והניף אותו לעבר [REDACTED] האב תוך כוונה לתקוף אותו.

נאשם מס' 1 ניסה להדוף אותו עם הכסא ואז נפל המתלונן ותוך כדי כך נשברו דברים.

אינני יכולה לשלול גירסה של שלושת הנאשמים ונתעורר בי ספק מי מהנוכחים במקום החל בתקיפה.

גם על [REDACTED] נראה שפשוף ביד שמאל, כך העידה החוקרת המשטרתית וגם המתלונן נראה חבול בשפתו, אולם אין עדות חד-משמעית שאכן הנאשמים הם שתקפו את המתלונן ולא המתלונן הוא שהחל בנסיון להדוף את [REDACTED] מהחנות ונגרר לתקיפה שגרמה לנפילתו.

לא התרשמתי כי הנאשמים נהגו תוך שיקול דעת ואיפוק.

העובדה שהגיעו לחנות יחד עם אביהם מצביעה על רצון להשפיע על המתלונן בנוכחותם להחזיר הטלוויזיה, אולם אינני סבורה כי עלי לבסס הרשעה בפלילים רק על סמך התנהגות פרובוקטיבית שנגרמה גם בעקבות התנהגותו הפרובוקטיבית של המתלונן.

לא מצאתי בעדות אביו של המתלונן חיזוק לעדות המתלונן.

אין ספק שהאב [REDACTED] נבהל קשות מהאירוע גם עקב גילו והיותו חולה לב ועדותו לא היתה חד משמעית ועקבית.

לא התרשמתי כי הנאשמים גרמו נזק למוצרי חשמל בחנות מתוך כוונת זדון ומתוך רצון לגרום נזק שכן במהלך הדחיפות בחנות קטנה סביר להניח שנתקלו במוצרי החשמל וגם המתלונן שנפל תוך כדי דחיפות, בנפילתו יתכן וגרם לנזק.

אין לי ספק שהיתה המולה בחנות אולם לא הוכח בפני חד-משמעית מה נשבר, באיזה סכום ומי מהנאשמים גרם בזדון נזק לרכוש בחנות המתלונן.

מאחר ונתעורר בי ספק לאופן בו השתלשלו האירועים ומי מהצדדים גרם להם לא התרשמתי כי המלים שנאמרו היה בהם משום איום או יותר נסיון העלבה והבעת כעס.

לא מצאתי בעדות המתלונן את כל מלות האיום המפורטות בכתב האישום בפרט המלים המיוחסות לנאשם 1.

לא מצאתי בדברי נאשם 3 כוונה להפחיד או להקניט את המתלונן, כך גם העיד השוטר איתי שעובי שהיה נוכח במקום.

כפי שכבר ציינתי נאשם 3 התנהג בצורה הראויה לגינוי אך לא מצאתי לאור האווירה ששררה במקום ולאור התנהגות המתלונן עצמו כי הנני יכולה לבסס הרשעה בפלילים על סמך הראיות שהובאו בפני ושאינן חד-משמעיות.

לפיכך מחמת הספק החלטתי לזכות הנאשמים מהאשמות המיוחסות להם בכתב האישום.

ניתנה היום ב – 20 לספטמבר 2001, במעמד הצדדים.

רחל טאובר, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה